

Met dank aan:

Arthur Bake en Roxane Houshmand:

Voor het lezen van 'Syncope', je kritiek of advies over het verhaal en de verhaallijn. De fouten en opmerkingen die ik naar aanleiding van het 'leeswerk' (daar waar noodzakelijk) heb gecorrigeerd, dat deze roman, voor publicatie, ten goede komt.

Van de auteur:

In de roman 'Adem en leef' is Rolf Detering rechercheur in Arnhem die de dood van een vrouw onderzoekt. Zij lijkt onder verdachte omstandigheden om het leven te zijn gekomen. Rein Klunder en Rietje Beukers, zijn collega's waar hij in die tijd mee samenwerkt. In de roman 'Je hart uit' maakt u kennis met Doris van Beeck. Zij loopt stage in Utrecht als rechercheur in opleiding en onderzoekt in haar stad de aanslag op een student. Jaren later werken Rolf, Rein en Doris samen in 'Betrappt.' Doris heeft een vaste aanstelling gekregen in Nijmegen, waar Rolf Detering naartoe was gepromoveerd en de leiding kreeg van het researchteam. Waarna hij Rein Klunder overhaalde ook naar Nijmegen te verhuizen. Gedrieën onderzoeken ze de dood van een man die onder gruwelijke omstandigheden aan zijn einde is gekomen. In 'De dans ontspringen' ontmoet u Rolf samen met Jacobine Dijkman, zij is aangenomen als internetrechercheur en wordt aan zijn team toegevoegd. Ze werkt samen met Rein Klunder aan de oplossing van de verdwijning van een vrouw en een diefstal die overeenkomsten met elkaar lijken te hebben. Aansluitend volgt 'Cold case,' waar in 2006 het eerste 'coldcaseteam' ontstaat. Jacobine maakt daar deel van uit, gaat naar aanleiding van een bijzondere verklaring op zoek naar een moordenaar. In 'Achteruit de tijd in' krijgt het team van Rolf te maken met een man die na twaalf jaar vervroegd op vrije voeten komt en aan het werk gaat in Nijmegen. Veroordeeld voor de moord op een familielid, terwijl hij vol bleef houden dat hij haar niet heeft vermoord. In 'Desolaat' speelt Rijn Klunder een hoofdrol, verhuisd als rechercheur van Nijmegen naar Zwolle. Door een aanslag op een Nederlandse vrouw in Italië komt hij opnieuw in contact met Jacobine Dijkman, een oud-collega waar hij ooit een relatie mee had. Doris van Beeck speelt een rol als rechercheur in Breda, waar ze met haar partner naartoe is verhuisd, in 'Verstrikt in vrijheid'. Met als rode draad een vrouw die een nieuwe identiteit krijgt en verhuist naar Denemarken.

*

Auteur: John de Kiewit
Uitgever: Brave New Books

Verkoop: www.bravenewbooks.nl/johndekiewit
Tevens via o.a.: [Bol.com-libris.nl-de boekhandel](http://Bol.com-libris.nl-de-boekhandel).

Info: fb.com/johndekiewit
Instagram: [kiewitjohnde](https://www.instagram.com/kiewitjohnde)
Email: johndekiewit@hotmail.com
1^e uitgave – 2025

(Alle gebeurtenissen, namen en locaties in dit verhaal zijn gefingeerd, het verhaal is authentiek, fictie gebaseerd op fantasie en onderwerpen zijn willekeurig bedacht)

De vrije vertaling, betekenissen en uitleg van woorden en zinnen, staan op alfabetische volgorde op de laatste bladzijde(n).

Niets van deze uitgave mag zonder bronvermelding worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

John de Kiewit

Publiceerde:

'In vrijheid gebonden'

'Adem en Leef'

'Jenna'

'Je hart uit'

'Betragt'

'De dans ontspringen'

'Cold case'

('George')

'Achteruit de tijd in'

'Blauwkous'

'Desolaat'

'Verscholen waarheid'

'Verstrikt in vrijheid'

‘Syncope’

Familiedrama

Deel I

2007

Judith Reuvekamp stapte woensdag, zes juni, in Nijmegen met haar fiets op de trein, richting Hoek van Holland, en voer met de veerboot van de 'Stena Line' naar Harwich in Engeland. Daar stapte ze op haar 'Gazelle' en startte haar reis door Europa, waar ze twee jaar voor uitgetrokken had.

Een week of vier was ze al onderweg, in Engeland via Clemsford, Oxford en Cheltenham naar het westen. Naar Wales waar ze na een week fietsen donderdag aankwam in Bangor. Een kleine havenstad in het noordwesten, aan de kust. Daar werd het tijd voor een hotel om een paar dagen bij te komen en je kleren, handdoeken en ondergoed te wassen.

Op navraag vond ze een toeristenhotel aan de zuidkant van de jachthaven, inclusief zwembad met hier en daar iets wat op een strand leek. Het weer was niet slecht, zeker niet tussen een uur of elf en een uur of vier en ze vermaakte zich best. Ging vrijdag de stad in, luierde op zaterdag en zondag. Las verder in een boek, zwom zo nu en dan en kocht maandag nog wat spulletjes voordat ze dinsdag richting Chester ging. Haar route richting Newcastle, waar ze over een week of drie overstak richting Scandinavië.

De volgende ochtend kleedde ze zich in haar fietskleding, deed haar haar in een rol en stak er een grote haarclips in. Na een goed ontbijt bevestigde ze haar tassen weer aan haar fiets, aan elke zijkant één en de derde er bovenop. Zette haar mobieltje in de steun op het stuur en toetste de navigatie-app aan. Plaatste de versnelling van de fiets in de juiste stand, stapte op, zette aan, ging zitten en de wereld trok weer aan haar voorbij.

De route van vandaag ging via Llan Ffestinlog door Snowdonia onder langs de 'Snowdon' naar Llangollen en vervolgens via Wrexham naar Chester. Een pittig traject met letterlijk veel 'ups and downs' en werd dat haar te veel dan maakte ze onderweg een stop voor een nacht.

Prachtig vond ze de route die ze reed. Intussen zat ze vlak voor Blaenau Ffestinlog waar de weg behoorlijk steil omhoog gaat en ze zette aan. Kwam boven op de heuveltop waar ze linksaf moest slaan, dat ze deed zonder dat er zicht was naar de andere zijde, naar beneden en sloeg af.

Ze schrok zich een ongeluk toen ze de tractor zag die op haar afreed, besepte nog dat ze aan de verkeerde kant van de weg reed, voelde niet meer dat ze zijwaarts naar rechts wegviel en ook niet de klap waarmee ze tegen een stenen muur viel, die daar overal langs de weilanden en erven staan.

'Blijf liggen,' zei iemand in het 'Welsh'. Ik heb 'nine one one' gebeld. Je was kort bewusteloos, maar door de klap heb je een hoofdwond.'

'Wie bent u?' vroeg ze verward in het Engels.

'De tractor-chauffeur,' antwoordde hij, in zijn beste Engels. 'Maar blijf liggen, dat is beter. De ambulance is onderweg.'

Twintig minuten later arriveerde de ziekenauto. De tractor-chauffeur, die Dylan bleek te heten, bracht haar fiets naar 'Evolution Bikes' in Bangor, daar kon ze hem weer ophalen en haar drie tassen lagen in de ambulance.

Na een korte rit stopten ze bij het districts-ziekenhuis van Bangor, waarna ze op de brancard, door een sluis, het gebouw werd ingereden en vervolgens opgevangen door een verpleegster. Helen

Sinclair, stelde ze zich voor, hoofd van de afdeling 'spoedeisende hulp'.

Vrijdag, vier dagen na het ongeval, mocht ze het ziekenhuis verlaten. Ondanks pogingen daartoe van Helen Sinclair om richting huis te gaan en een afspraak te maken met haar huisarts, ging ze verder met haar rondreis.

Adviezen van Helen en Trevor Woods, de directeur van het ziekenhuis, om haar ouders te bellen en te vertellen wat haar is overkomen in Wales, deed zij niet, ook niet via Jaap, haar broer. Dat zorgde alleen maar voor overbodige zorgen die vooral haar moeder ging maken, want ze was niet van plan haar reis door Europa af te breken. Ook niet omdat onderzoek wees op een 'wegraking', door het plotseling dalen van je bloeddruk, waardoor je hersenen te weinig zuurstof krijgen. Vaak onschuldig en soms een kwaal met als onderliggende oorzaak je hart.

Waar Helen van vond dat ze dit moest laten onderzoeken om erger te voorkomen.

Maar ze was niet te vermurwen, bleef bij haar standpunt, haar doelstelling dat ze twee jaar onderweg wilde zijn. En wat haar nu overkwam vormde wat haar betreft daar onderdeel van, 'part of life'.

En Helen zei voorzichtig dat ze haar toch wel eigenwijs vond en raadde haar dringend aan om niet achter het stuur van een auto te kruipen, gewoon voor de zekerheid tot ze wist wat er ten grondslag lag aan haar kwaal. De reden dat ze haar dossier door wilden geven aan het universitaire ziekenhuis van haar woonplaats Nijmegen, aan de afdeling cardiologie. Voor het geval dat ze daar het onderzoek

voort wilde zetten als ze opnieuw door een wegraking haar bewustzijn verloor. Waar ze mee instemde. Maar ze verbood hen letterlijk dat haar medische gegevens gedeeld werden met haar ouders en huisarts. Wat ze ging doen met hun goed bedoelde adviezen daar dacht ze de komende tijd over na, en ze zag de berustende blik van Helen.

Ze nam afscheid van haar, bedankte haar voor de goede zorgen en beloofde dat ze van zich liet horen.

Anderhalf uur later, met een smalle bandage om haar hoofd vanwege de opgelopen hoofdwond, liep ze het ziekenhuis uit met een routebeschrijving hoe ze bij 'Evolution Bikes' kwam, om haar fiets op te halen.

Daar werd ze bijzonder vriendelijk ontvangen. Door een man die uitgebreid vertelde dat ze haar fiets van onder tot boven hadden nagekeken en daar waar nodig hebben bijgesteld. Hij vertoonde geen schade door haar val en volgens hem kon ze er nog jaren mee vooruit, want 'Gazelle' dat was een betrouwbare 'bike' en hij zette de fiets voor haar klaar.

Toen ze vroeg hoeveel kosten hij gemaakt had wuifde hij dat weg.

'Graag gedaan,' antwoordde hij. 'En kom een keer terug.'

Met een gevoel van dankbaarheid bedankte ze de man. Zei: 'wie weet,' met een gulle glimlach. Zwaaide naar hem toen ze wegfietste en hij zwaaide terug. Arriveerde wat later bij het ziekenhuis en meldde zich bij de balie, waarna haar drie tassen tevoorschijn kwamen. Een voor een bond ze die achterop haar fiets, checkte alles nog eens grondig, zette haar mobiel in de standaard en startte de navigatie-app op. Keek om zich heen, stapte op en reed weg via de noordkant van Wales. Langs de kust, niet meer door

‘Snowdonia’, dat duurde haar in dit geval te lang.
Volgende stop Chester.

2009

Op drie april, een vrijdag, begon Ewout de Marree aan een interim opdracht bij een productiebedrijf in Oldenzaal, om de logistieke routes binnen hun onderneming in kaart te brengen. Zo ook al het 'papierwerk' dat daar aan ten grondslag lag. Met als doel om een eindrapport met aanbevelingen te leveren, onderbouwd door kritiek waarom wijzigingen in hun proces tot stand gebracht dienden te worden als ze efficiënter wilden gaan werken, met als gevolg dat kosten omlaag gingen. Drie maanden kreeg hij daarvoor en bracht, conform afspraken, iedere vrijdag op het bedrijf door om dat wat hij nodig had of beter wilde onderzoeken in beeld te krijgen. Dit gedurende het tweede kwartaal van 2008 nadat de balans van 2007 door de directie was geaccordeerd. Een balans met een bijlage van de accountant die hen wees op een aantal financiële aspecten aangaande toegerekende kosten en improductieve uren, waar wat hen betreft iets aan gedaan diende te worden om het rendement van hun onderneming te verbeteren. Vandaar dat hij daarvoor gevraagd werd, nadat ze hem hadden gevonden op 'LinkedIn'. Door zijn referenties, waar ze er twee van belden die de doorslag gaven. Zijn directe contacten waren Piet Steenbergen de bedrijfsleider en Nanne Buursink de administratrice. Nanne, met wie hij na zijn eerste werkdag aan de praat raakte. Omdat hij zich afvroeg of hij in Oldenzaal boodschappen ging doen voor het weekend of in Arnhem.

'Eet anders bij mij mee,' was haar reactie. 'Ik heb nog een portie macaroni met los gehakt en roerbak met zalm. Jij mag kiezen en ik zorg ook voor de wijn.'

Hij kreeg haar adres in Almelo nadat hij instemde

met haar spontane uitnodiging Een etagewoning aan de Veldkersstraat in het centrum op loopafstand van het station. Zij vertrok en even later reed hij haar achterna. Parkeerde in de straat, belde aan op nummer acht-en-tachtig, hoorde het geluid van een automatische deuropener en stapte binnen. Riep: 'hallo!'

'Kom maar naar boven,' antwoordde zij.

En sindsdien elke vrijdag, met als gevolg dat ze na drie weken meeinging richting Arnhem en zondag de trein terug nam. Het weekend dat ze voor het eerst het bed deelden en zowel hij als zij, mede door het genot dat ze met elkaar meemaakten, uitkeken naar het volgende weekend. Nanne, mooi in alles, een heerlijke vrouw om in je armen te hebben, te zoenen, vrijen. Hun zoektocht langs hun lijven, neukten en klaarkwamen, waarna ze meestal naakt en vermoeid van hun stoeipartij tegen elkaar in slaap dommelden. En zij, als ze wakker werd om wat voor reden dan ook, zachtjes in hem beet en hem uitdaagde om hun stoeipartij voort te zetten. Onverzadigbaar, gulzig, speels, een genot om mee te maken. Iets wat toen niet in zijn gedachten schoot, waarschijnlijk door hun weekendrelatie, waarin ze twee nachten genoten van elkaar.

En niemand in zijn relatiekring wist van haar, ook zijn ouders niet of Louise zijn zus, met wie hij toch veel deelde. Zo ook bij Nanne, ook geen collega's die op de hoogte waren van hun avontuur, want een relatie was dit nog niet. Gehaaid was ze op de zaak om haar gevoelens voor hem kenbaar te maken, over het weekend dat eraan kwam, daar waar het wat haar betreft om ging. Iets wat veertien vrijdagen duurde, waarna zijn klus erop zat en zij zondag de trein pakte

naar Almelo.

Hij maakte in die week zijn eindverslag over zijn bevindingen dat hij presenteerde in de week daarop. Op woensdag, omdat die dag alle betrokkenen in het arbeidsproces van het bedrijf tijd vrij konden maken. Nanne, had donderdag en vrijdag vrij genomen en reed, zonder dat hij tegensputterde, na zijn presentatie met hem mee naar de Statenlaan.

Heerlijk vond hij de gedachte die erachter stak en lastig omdat hij donderdag vroeg op moest vanwege een nieuwe klus bij een bedrijf in Veenendaal, een distributiebedrijf. Die avond, toen hij thuis kwam en door Nanne enthousiast werd begroet, hem had gemist, bekreep hem het gevoel dat er iets van huisje, boompje, beestje begon te ontstaan. Laat staan dat zij over kinderen begon te praten, zoals ze laatst deed toen hij voor de tweede keer die avond klaarkwam in haar en zij zwaar ademend in zijn oor fluisterde: 'ik wil een kind van je.' Waar hij niet op reageerde.

Ze kreeg de reserve-set sleutels van de Statenlaan, reed in het vervolg na werktijd richting Arnhem en 's ochtends richting Oldenzaal, honderd kilometer heen en terug, bijna drie uur reistijd per werkdag.

Iets wat ging vervelen en ze trok letterlijk bij hem in toen ze in Velp een nieuwe werkkring had gevonden, administratrice bij een groot ingenieursbureau. Iets wat ze deed zonder overleg, geen ruggespraak ondanks dat hij wist dat ze aan het solliciteren was, doch meer een feit dat plaats vond. Wat zij normaal vond en hij moeite mee had. Het begin van twijfelen, misverstanden en ongemak waar zij opstandig van werd, eisen ging stellen aan hem waar hun relatie aan diende te voldoen, gezien het gebrek aan energie wat hij erin stak.

En hij verlangde niet meer naar haar, ondanks alles wat aantrekkelijk aan haar was. Vroeg of ze op zoek ging naar een eigen onderkomen.

‘Uit elkaar,’ zei hij. ‘Om te onderzoeken of we elkaar kunnen missen.’

Bijna een jaar nadat hij kennis met haar maakte legde ze haar bankpas op tafel, wierp voor ze wegliep de sleutels in een lade en smakte, al scheldend, de voordeur achter haar in het slot. En hij liet een zucht, opgelucht.

2011

Donderdag, twee juni, had Sjoerd een afspraak aan de Graafseweg in Nijmegen, om half tien bij Maaïke Verduyn. Een psychologe die zijn huisarts hem afgelopen maandag aanraadde. Dokter de Koning was resoluut toen hij hem de oorzaak vertelde, waarom hij 's nachts geen oog dicht deed en overdag slecht functioneerde. Buiten dat hij sinds het verlies van zijn zoontje definitief het contact met zijn ex kwijtraakte. Ellen van Gorp, zijn partner die een jaar na de geboorte van Jeroen besloot om het leven met hem niet voort te zetten, waarna hij naar de logeerkamer verhuisde.

'Want het werd geen vechtscheiding,' zegt hij tegen Maaïke, nadat hij zich voorstelde als Sjoerd Bleeker. 'Alles werd in overleg besloten als het ging om een bevredigende oplossing, voor beiden met duidelijke afspraken. Doch Ellen had geen weet dat ik een maand daarvoor kennis maakte met Judith Reuvekamp uit Lent. Een vrouw die ik ontmoette door een sollicitatie in de krant, van 'Trailer Company' in dezelfde plaats, die een medewerker zochten voor hun bedrijf. Vervolgens had ik een afspraak met Dennis Reuvekamp, de eigenaar van de zaak, die om redenen niet aanwezig bleek te zijn. Waarna ik ontvangen werd door mevrouw Tieman, de boekhoudster en Judith Reuvekamp, de dochter van de baas, die sinds kort bij haar vader in het bedrijf werkte. Beide dames hoorden mij uit, waarna mevrouw Tieman, na een minuut of twintig, tegen Judith zei dat ze het volgens haar wel alleen afkon en vertrok. Vervolgens veranderde het gesprek en om een lang verhaal kort te houden, we maakten een afspraak voor zaterdag in een bar, gingen uit eten en keken een film in de

bioscoop en de week daarop weer.'

'Werden jullie intiem?' vraagt Maaïke.

'Nee, het was nog steeds kennismaken, veel praten. Zij over haar rondreis door Europa en ik vooral over mijn werk en studie aan de universiteit in Eindhoven, over Ellen en onze zoon Jeroen en de scheiding die we aan het voorbereiden waren.'

'En wat gebeurde er tijdens jullie vierde uitje?' vraagt ze. 'Want volgens informatie die ik van je huisarts kreeg verliep die anders dan afgesproken.'

'Voor mijn gevoel werd ik die dag, tegen de afspraken in, door Ellen opgezadeld met Jeroen,' antwoordt hij. 'Ik heb Judith daarover gebeld die daar geen moeite mee had en stelde voor dat we dan ergens langs de Waal gingen wandelen. En zo geschiedde, anderhalf uur later liepen wij, met Jeroen in zijn buggy, via de Waaldijk en op de terugweg over de Buitenpolder langs de Waal.'

'Hoe lang waren jullie toen al onderweg?' vraagt Maaïke.

'Ik denk iets meer dan een uur,' antwoordt hij.

'En al die tijd waren jullie in gesprek met elkaar?'

'Ja, praten dat ging ons makkelijk af.'

'En waar hadden jullie het dan over?'

'Over haar werkzaamheden op het bedrijf van haar vader waar zij op termijn de administratie overneemt van iemand die met pensioen gaat en ik over mijn werk en de scheiding die vormen aan gaat nemen.'

'Niet over een relatie met Judith, hoe jullie met elkaar verder konden komen,' vraagt ze.

'Nee, je voelde dat een dergelijk onderwerp veel te vroeg kwam, we waren ook totaal niet intiem,' antwoordt hij, bedachtzaam. 'Het was vriendschap en we beleefden afleiding aan elkaar, tot dat moment

vier zaterdagen van een paar uur, dus ik kende haar eigenlijk nog geen dag.'

'Oké, hoe verliep die dag verder?' vraagt ze. 'Waar ging het mis?'

'Op de Bemmelsedijk, daar liepen we verder vlak langs de Waal. Ik stelde toen voor om een krib op te lopen, dat we dichterbij het water kwamen dat best wel hard stroomde. En Judith vond dat leuk,' vertelt hij. 'Ik liep voorop met Jeroen in zijn wagentje en hoor Judith nog zeggen: 'kijk daar zit een nest in het gras,' en vervolgens hoor ik een gil, kijk om en zie hoe Judith voorover valt. Ik laat het wagentje los en probeer haar te helpen maar ze reageert niet. Ik sta op, draai mij om en zie Jeroen die in zijn wagentje van het talud van de krib afrijdt de Waal in en door de stroom wordt meegevoerd. Ik sta al met mijn voeten in het water, loop verder de rivier in, maar de stroom is sneller en Jeroen drijft weg. Ik kijk rond, schreeuw om hulp en ren, terwijl Judith nog op de grond ligt, terug over de krib naar de weg, verder langs de rivier met de stroom mee om Jeroen ergens op te vangen. Zie dat de buggy zich grotendeels onder water bevindt en verder van de wal afdrijft. Kijk richting de krib en zie dat Judith aan het opkrabbelen is. 'Help!' schreeuwde ik, zover ik mij kan herinneren en als ik op het water het wagentje met Jeroen weer zoek is hij verdwenen. En ik blokkeer, verstijf, kom niet uit mijn woorden, complete paniek overviel mij.'

'Heftig,' zegt Maaike. 'Verschrikkelijk wat je daar overkomt, want dat was het moment dat je Jeroen kwijtraakte, bijna letterlijk. Hoe heb je het vervolg beleefd?'

'Er kwam iemand aanfietsen die afstapte en vroeg wat er aan de hand was. Toen hij door had waar ik

het over had belde hij 112 en binnen tien minuten kwam er een reddingsoperatie op gang. Een rubberboot van de reddingsbrigade meldde zich, er kwam van verschillende kanten eerste hulp om Jeroen te kunnen reanimeren en de boot ging op zoek naar mijn zoon. Op de rivier zag ik even later een schip van de waterpolitie die overlegde met de mannen van de reddingsbrigade waarna, naar ik later hoorde, ze afspraken wie en hoe ze de Waal af gingen stropen om Jeroen te vinden.'

'Waar was Judith al die tijd?' vraagt ze.

'Op een gegeven moment, toen ik door die fietser gewezen werd op de rubberboot die eraan kwam, stond ze ineens achter mij. Sprakeloos was ze, ik weet nog dat er een bloedspoortje langs haar slaap liep en ze wilde een arm om me heen slaan, maar dat wilde ik niet, wees ik af.'

'Waarom wees je haar af?'

'Op dat moment wist ik dat niet, ze zat in de weg en ik negeerde haar, had wat anders aan mijn hoofd. Ze zei nog dat ze werd aangevallen door een roofvogel, een sperwer of een valk.'

'De vogel van dat nest?' vraagt ze.

'Wie weet,' antwoordt hij, bedenkelijk.

'Wanneer kreeg je te horen dat ze Jeroen hadden gevonden?' vraagt ze.

'Achteraf bleek dat dit na bijna twee uur was, de buggy, met Jeroen er nog in, troffen ze aan bij een camping. Tegen een krib, waar de buggy door de stroom tegenaan lag. Later bleek dat dit kwam omdat de kindervagen luchtbandjes had, waardoor hij niet naar de bodem zonk, maar Jeroen was niet meer, hij was verdronken,' zegt hij, met een vertrokken gezicht.

'Waar was Judith tussentijds?' vraagt ze.

‘Tijdens het wachten bedacht ik mij dat ik niet wilde dat Ellen erachter kwam dat ik daar liep te wandelen met haar, haar wilde ik buiten beeld en nam de schuld van het ongeluk dat Jeroen overkwam op mij.’

‘Maar Judith had daar toch geen schuld aan,’ zegt ze, met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Doordat zij viel liet ik de buggy los, wat mij betreft is ze daardoor medeplichtig,’ antwoordt hij, standvastig.

‘Dan is Ellen dit ook, tenslotte is zij de oorzaak dat jij je vrije zaterdag op moest offeren,’ zegt Maaïke, pittig.

‘Laat maar, in ieder geval ging Judith terug naar haar huis voordat de politie kwam. Met hen reed ik naar het politiebureau waar ik, samen met Ellen die tussentijds ook opgehaald was, te horen kreeg dat ze onze zoon hadden gevonden, verdronken. Hij was afgevoerd naar een afdeling van het forensisch instituut, daar moest ik heen om hem te identificeren, samen met Ellen.’

‘Hoe was zij eronder?’ vraagt ze.

‘Stil, afstandelijk. Tijdens het gesprek met twee politiefunctionarissen kreeg ze in grote lijnen te horen hoe het kon gebeuren dat Jeroen te water raakte, de schuld die ik op mij nam. Daarna wilde ze niet samen met mij in de ruimte waar Jeroen lag, zij ging eerst en daarna mocht ik. Toen ik mezelf weer onder controle had en het pand verliet stond zij op mij te wachten. Kort maar krachtig, emotioneel, vertelde ze mij dat ik niet meer welkom was in ons huis en ik een poging daartoe maar beter kon vergeten.’

‘Dus, voordat de zaterdag ten einde was stond je er helemaal alleen voor?’ concludeert ze.

‘Ja, ik was onthutst, had geen woorden, geen

antwoord op haar beslissing en intussen wandelde ze weg. Mijn auto stond nog in de buurt van het huis van Judith geparkeerd, bij het Callapad in Lent waar ze sinds kort woonde. Ik heb na lang aarzelen de bus naar Lent gepakt, aangebeld bij Judith en haar bij de voordeur verteld dat ik op geen enkele wijze contact meer met haar wilde. Ik heb letterlijk gezegd: 'blijf uit mijn buurt, en Judith sloot de deur in mijn gezicht.'

'Waar ben je daarna naartoe gegaan, naar je ouderlijk huis of een ander adres?' vraag Maaïke.

'Ik heb mijn ouders gebeld, zij wonen in Uden, daar stond de deur open toen ik aan kwam rijden.'

'Fijn voor je,' antwoordt ze, oprecht. 'Is Jeroen daarna begraven of gecremeerd?'

'Gecremeerd, de urn met zijn as heeft Ellen. Zij instrueerde de begrafenisonderneming, waarna de voorafgaande plechtigheid in twee delen werd gehouden. Eerst ik met mijn familie, bekenden en vrienden en daarna Ellen met eenieder die ze uitgenodigd had. Toen wij aan de achterzijde vertrokken kwam zij aan de voorzijde binnen, want ze wilde mijn gezicht niet meer zien, ik de veroorzaker van de dood van onze zoon en sindsdien is ze uit mijn leven. Communicatie die van belang was om onze scheiding correct te laten verlopen, al het gedoe van kleding tot een laptop, verliep via haar vader. Hij zorgde ervoor dat al mijn spullen op een door mij geappt adres werden afgeleverd. Koud, kortaf en zakelijk. Periode Ellen van Gorp ten einde, zoals gepland,' zegt hij, cynisch en ziet dat Maaïke hem bedenkelijk aankijkt. 'En sindsdien ben ik de weg kwijt, heb me ziek gemeld op mijn werk, kan 's nachts de slaap niet vatten en als ik 's morgens geradbraakt wakker wordt heb ik nergens zin in.'

‘Nog steeds bij je ouders?’ vraagt ze.

‘Ja, allebei zowel mij pa, maar vooral mijn moeder houdt mij op de been, nu al tien maanden.’

‘Geen contact meer met Judith?’

‘Nee,’ antwoordt hij.

‘Heb je Judith een plek weten te geven?’

‘Nee, ik vind haar medeverantwoordelijk voor wat er die dag gebeurde,’ antwoordt hij. ‘Zij bleef niet op de been en daarna ging het mis met Jeroen, die ik losliet omdat ik haar een handje wilde helpen.’

‘Over een week, zelfde tijd, praten we verder,’ zegt Maaïke. ‘Tussentijds denk ik na over jouw verhaal dat ik opgenomen heb en bepaal, mogelijk na overleg met een collega, hoe ik jou het beste kan helpen. Akkoord?’ vraagt ze, met een glimlach.

‘Ja, oké,’ en hij staat op. ‘Ik denk er ook nog eens over na waar we het allemaal over gehad hebben,’ steekt zijn hand uit om afscheid te nemen en Maaïke vraagt: ‘lucht het jou op, ons gesprek?’

‘Ik denk van wel, zoals ik vandaag met jou sprak heb ik niet eerder gedaan met iemand anders. Niet met mijn ouders of een goede vriend,’ antwoordt hij.

Maaïke houdt de deur voor hem open. Zegt: ‘tot volgende week,’ ziet dat Sjoerd knikt en sluit de deur achter hem.

